

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA KE SVĚTOVÉMU DNI MLÁDEŽE

24. listopadu 2024

Ti, kdo doufají v Pána, poběží a neunaví se (srov. Iz 40,31)

Zveřejňujeme text poselství, které Svatý otec František zaslal mládeži celého světa k XXXIX. světovému dni mládeže, který se bude v místních církvích slavit 24. listopadu 2024, na téma: *Ti, kdo doufají v Pána, poběží a neunaví se (srov. Iz 40,31)*.

Milí mladí lidé,

v loňském roce jsme se vydali cestou naděje k Velkému jubileu, když jsme se zamýšleli nad Pavlovým výrokem „Radujte se v naději“ (Řím 12,12). Právě proto, abychom se připravili na jubilejní pouť v roce 2025, jsme se letos nechali inspirovat prorokem Izaiášem, který říká: „Ti, kdo doufají v Pána [...], poběží a neunaví se“ (Iz 40,31). Tento výraz je převzat z tzv. Knihy útěchy (Iz 40-55), která ohlašuje konec vyhnanství Izraele v Babylonu a začátek nové etapy naděje a znovuzrození Božího lidu, který se může vrátit do své vlasti díky nové „cestě“, kterou v dějinách Hospodin otevírá pro své děti (srov. Iz 40,3).

I my dnes žijeme v době poznamenané dramatickými situacemi, které vyvolávají zoufalství a brání nám hledět do budoucnosti s klidným srdcem: tragédie války, sociální nespravedlnost, nerovnost, hlad, vykořisťování lidí a stvoření. Často na to nejvíce doplácíte vy, mladí lidé, kteří cítíte nejistotu z budoucnosti a nevidíte jistá východiska pro své sny, čímž se vystavujete riziku života bez naděje, jste vězni nudy a melancholie, někdy vtaženi do iluze provinění a zničující reality (srov. bulu *Spes non confundit*, 12 – Naděje nezklame). Proto bych si, drazí přátelé, přál, aby i k vám přišlo hlásání naděje, podobně jako se to stalo Izraeli v Babylonu: Pán před vámi také dnes otevírá cestu a zve vás, abyste po ní kráčeli s radostí a nadějí.

1. Životní pouť a její výzvy

Izaiáš prorokuje o „chůzi bez únavy“. Zamysleme se tedy nad těmito dvěma aspekty: *chůzí a únavou*.

Náš život je pouť, cesta, která nás posouvá za hranice nás samých, cesta za štěstím; a křesťanský život je zejména pouť k Bohu, naší spáse a plnosti všeho dobra. Cíle, výtobytky a úspěchy na této cestě v nás po počátečním okamžiku uspokojení stále zanechávají hlad a touhu po hlubším smyslu, pokud zůstávají jen materiální; ve skutečnosti naši duši zcela neuspokojují, protože jsme byli stvořeni Tím, který je nekonečný, a proto v nás přebývá touha po transcendentnu, neustálý neklid po naplnění větších tužeb, po „něčem víc“. Proto, jak už jsem vám mnohokrát říkal, „dívat se na život z balkonu“ vám, mladým lidem, nemůže stačit.

Je však normální, že ačkoli začínáme své cesty s nadšením, dříve či později začneme pociťovat *únavu*. V některých případech je příčinou úzkosti a vnitřní únavy společenský tlak na dosažení určitých standardů úspěchu ve studiu, práci a osobním životě. To vyvolává smutek, protože

žijeme ve shonu a prázdňém aktivismu, který nás vede k tomu, že své dny naplňujeme mnoha věcmi, a přesto máme pocit, že nikdy nestihneme udělat dost a že nikdy nebudeme na úrovni. Tuto únavu často doprovází *nuda*. Je to ten stav apatie a nespokojenosti lidí, kteří se nikam nevydávají, nerozhodují se, nevybírají si, nikdy neriskují a raději zůstávají ve své *komfortní zóně*, uzavření sami do sebe, *vidí a posuzují svět od obrazovky*, aniž by si kdy „ušpinili ruce“ problémy, druhými lidmi, životem. Tento druh únavy je jako cement, do něhož jsou ponořeny naše nohy a který nakonec ztvrdne, zatíží nás, ochromí a zabrání nám jít kupředu. Dávám přednost *únavě* lidí, kteří jsou na cestě, před nudou těch, kteří zůstávají na místě a nemají chuť jít!

Řešením únavy paradoxně není zůstat v klidu a odpočívat. Spíše je třeba se *vydat na cestu* a stát se poutníky naděje. To je moje pozvání pro vás: kráčejte v naději! Naděje překonává každou únavu, krizi a úzkost, dává nám silnou motivaci jít vpřed, protože je to dar, který dostáváme od samotného Boha: On naplňuje náš čas smyslem, osvěcuje nás na cestě, ukazuje nám směr a cíl života. Apoštol Pavel použil obraz atleta na stadionu, který běží, aby získal cenu vítězství (srov. 1 Kor 9,24). Ti z vás, kteří se někdy zúčastnili sportovního klání – nikoli jako diváci, ale jako protagonisté – dobře vědí, jakou vnitřní sílu je třeba vynaložit, aby člověk doběhl do cíle. Naděje je právě nová síla, kterou do nás Bůh vkládá, která nám umožňuje vytrvat v závodě, dává nám „perspektivní pohled“, jenž přesahuje obtíže přítomnosti a zaměřuje nás k určitému cíli: ke společenství s Bohem a k plnosti věčného života. Pokud existuje krásný cíl, pokud život nesměřuje do nicoty, pokud se nic z toho, o čem sním, co plánuji a realizuji, neztratí, pak stojí za to jít a potit se, snášet překážky a čelit únavě, protože konečná odměna je nádherná!

2. Poutníci na poušti

Na životní pouti se nevyhnutelně vyskytnou problémy, kterým je třeba čelit. V dávných dobách se člověk na delších poutích musel vyrovnávat se střídáním ročních období a proměnlivým klimatem; procházel příjemnými loukami a chladnými lesy, ale také zasněženými horami a vyprahlými pouštěmi. I pro věřící je tedy životní pouť a cesta do vzdáleného cíle stále namáhavá, stejně jako byla pro lid Izraele cesta pouští do zaslíbené země.

Tak je to i s vámi se všemi. I pro ty, kteří obdrželi dar víry, byly šťastné chvíle, kdy byl Bůh přítomen a vy jste ho cítili nablízku, a jiné chvíle, kdy jste prožívali poušť. Může se stát, že po počátečním nadšení při studiu či v práci nebo po impulzu k následování Krista – ať už v manželství, kněžství nebo zasvěceném životě – následují krizové okamžiky, kvůli kterým se život jeví jako obtížná cesta pouští. Tato krizová období však nejsou ztracená nebo zbytečná, ale mohou se stát důležitou příležitostí k růstu. Jsou to časy očisty naděje! V krizích totiž padá mnoho falešných „nadějí“, těch, které jsou pro naše srdce příliš malé; jsou odhaleny, a tak zůstáváme obnaženi sami před sebou a před základními otázkami života, mimo všechny iluze. A v té chvíli se každý z nás může sám sebe zeptat: Na jakých nadějích zakládám svůj život? Jsou pravdivé, nebo jsou to iluze?

V těchto chvílích nás Pán neopouští; přichází blízko k nám se svým otcovstvím a vždy nám dává chléb, který nám dodává sílu a znovu nás uvádí na cestu. Vzpomeňme si, že lidem na poušti dal manu (srov. Ex 16) a proroku Eliášovi, unavenému a sklíčenému, dvakrát nabídl chléb a vodu, aby mohl jít „čtyřicet dní a čtyřicet nocí na Boží horu Choréb“ (srov. 1 Král 19,3-8). V těchto biblických příbězích viděla víra církve předobrazy vzácného daru eucharistie, pravé many a pravého viatika, které nám Bůh dává, aby nás podporoval na naší cestě. Jak řekl blahoslavený Carlo Acutis, *eucharistie je dálnicí do nebe*. Mladý muž, který si z eucharistie učinil nejdůležitější každodenní schůzku! Takto úzce spojení s Pánem kráčíme bez únavy, protože On kráčí s námi (srov. Mt 28,20). Vybízím vás, abyste znovu objevili velký dar eucharistie!

V nevyhnutelných chvílích únavy na naší pouti tímto světem se pak učme odpočívat *jako Ježíš a v Ježíši*. On, který radí učedníkům, aby si po návratu z misie odpočinuli (srov. Mk 6,31), uznává i vaši potřebu tělesného odpočinku, času na rekreaci, na společnost přátel, na sport a dokonce i na spánek. Existuje však hlubší odpočinek, odpočinek duše, který mnozí hledají a málokdo nachází, a který lze nalézt pouze v *Kristu*. Vězte, že každá vnitřní únava může najít úlevu v Pánu, který vám říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). Když vás tíží únava z cesty, vraťte se k Ježíši, naučte se odpočívat a setrvávat v NĚm, neboť „ti, kdo doufají v Pána [...], poběží a neunaví se“ (Iz 40,31).

3. Od turistů k poutníkům

Drazí mladí lidé, vybízím vás, abyste se vydali na cestu, abyste objevovali život ve stopách lásky a hledali Boží tvář. Doporučuji vám však toto: nevydávejte se na cestu jako pouzí turisté, ale jako poutníci. To znamená, že by vaše putování nemělo být pouhým povrchním procházením míst života, bez uchopení krásy toho, s čím se setkáváte, bez objevování smyslu prošlých cest, zachycování krátkých okamžiků, prchavých zážitků, které si můžete zaznamenat na selfie. To dělá turista. Poutník se naproti tomu plně ponoří do míst, která potkává, nechá je promlouvat, učiní je součástí svého hledání štěstí. Jubilejní pouť se tedy chce stát znamením *vnitřní cesty*, k níž jsme všichni povoláni, abychom došli do konečného cíle.

S těmito postoji se všichni připravujeme na jubilejní rok. Doufám, že pro mnohé z vás bude možné přijet do Říma na pouť a projít Svatou bránou. Pro všechny bude každopádně možnost vykonat tuto pouť i v místních církvích a znovu objevit mnohé místní svatyně, které uchovávají víru a zbožnost svatého a věrného Božího lidu. A já doufám, že se tato jubilejní pouť stane pro každého z nás „okamžikem živého a osobního setkání s Pánem Ježíšem, „Bránou spásy““ (bula *Spes non confundit*, 1 – Naděje nezklame). Vyzývám vás, abyste ji prožili se třemi základními postoji: *díkůvzdáním*, aby vaše srdce bylo otevřené ke chvále za přijaté dary, především za dar života; *hledáním*, aby cesta vyjadřovala neustálou touhu hledat Pána a neuhastit žízeň srdce; a konečně *pokáním*, které nám pomáhá nahlédnout do sebe, rozpoznat špatné cesty a volby, které někdy činíme, a tak se dokázat obrátit k Pánu a ke světlu jeho evangelia.

4. Poutníci naděje pro misi

Na cestu vám zanechám ještě jeden výmluvný obrázek. Při příchodu k bazilice svatého Petra v Římě přecházíte přes náměstí, které je obklopeno kolonádou vytvořenou velkým architektem a sochařem Gian Lorenzem Berninim. Celá kolonáda vypadá jako velké objetí: jsou to dvě paže otevřené náruče církve, naší matky, která přijímá všechny své děti! V nadcházejícím Svatém roce naděje vás všechny vybízím, abyste zakusili objetí milosrdného Boha, abyste zakusili jeho odpuštění, prominutí všech našich „vnitřních dluhů“, jak se tradovalo v biblických jubileích. A tak se i vy, Bohem přijati a v něm znovuzrozeni, stanete otevřenou náručí pro mnoho svých přátel a vrstevníků, kteří potřebují skrze vaše přijetí pocítit lásku Boha Otce. Každý z vás věnuje „třeba jen úsměv, gesto přátelství, bratrský pohled, upřímné naslouchání, bezplatnou službu s vědomím, že v Ježíšově Duchu se to může stát pro ty, kdo to přijmou, plodným semenem naděje“ (tamtéž, 18), a tak se stanete *neúnavnými* misionáři radosti.

Když putujeme, pozvedněme oči víry ke svatým, kteří nás na cestě předešli, kteří dosáhli cíle a vydávají nám své povzbudivé svědectví: „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod“ (2 Tim 4,7-8). Příklad svatých mužů a žen nás přitahuje a podporuje.

Odvahu! Všechny vás nosím v srdci a putování každého z vás svěřuji Panně Marii, abyste podle jejího příkladu uměli trpělivě a s důvěrou čekat na to, v co doufáte, a zůstali na cestě jako poutníci naděje a lásky.

Řím, Svatý Jan Lateránský 29. srpna 2024, památka Umučení svatého Jana Křtitele

FRANTIŠEK